

«Jesus sagde til hende: “Giv mig noget at drikke”» (Joh 4,7).

Jesus har forladt Judæa og er på vej til Galilæa. Derfor skal han tværs igennem Samaria. Ved middagstimen, træet af at vandre, sætter han sig ved Jakobs kilden. Han tørster, men har ingen spand at sænke ned i det 35 meter dybe vand.

Hans disciple er gået til byen for at købe noget at spise, og Jesus er alene. En kvinde med en vandkrukke nærmer sig kilden, og Jesus beder hende om noget at drikke. Spørgsmålet går stik imod tidens skik, for en mand taler ikke direkte til en kvinde, og da slet ikke hvis hun er en fremmed. Desuden er der uoverensstemmelser og religiøse fordomme mellem judæere og samaritanere: Jesus er judæer, og kvinden er samaritaner. Hertil kommer, at den samaritanske kvinde har haft flere mænd og levet et umoralsk liv. Måske er det derfor, hun ikke henter vand om morgenen eller aftenen, som de andre kvinder gør, men på dette usædvanlige tidspunkt, netop for at undgå de andres kommentarer.

Men Jesus lader sig ikke påvirke af fordommene og indleder en samtale. Han har en gave til hende, nemlig det levende vand. Vand er nødvendigt for alt liv, og desto mere i tørre områder som Palæstina. Men det vand, som Jesus vil skænke er 'levende' vand, et symbol på åbenbaringen af en Gud, som er Fader og kærlighed, af Helligånden og det hellige liv som han har bragt os. Alt, som han skænker, er levende og nødvendigt for livet: Han er det 'levende' brød (jf. Joh 6,51), og Ordet, som giver liv (jf. Joh 5, 25), Han er selve 'Livet' (jf. Joh 11, 25-26). Når han dør på korset, og én af soldaterne stikker ham i siden med et spyd, siger Johannes, som var vidne, 'der kom straks blod og vand ud' (Joh 19, 34). Jesus er selv den største og totale gave.

Men Jesus trænger sig ikke på. Han bebrejder hende ikke hendes umoralske livsførelse. Han, som kan give alt, *beder* om noget, fordi han har brug for hendes gave.

“Giv mig noget at drikke”

Han, som er Livets Herre, lægger ikke skjul på, at han også er menneske. Han beder om vand, fordi han er træet og tørstig.

Han beder hende også, fordi han ved, at hun vil være mere åben for at modtage, når hun selv først har givet.

Og så følger en samtale, som Jesus afslutter med at afsløre sin identitet. Samtalen bevirker, at hun sænker sine parader, og den frembringer sandheden: 'vandet', som Jesus er kommet for at give. Kvinden efterlader sin krukke, som er det kostbareste, hun har, fordi hun har fået en langt større rigdom. Og så løber hun ind i byen, for nu er det hende, der begynder en samtale med naboerne. Heller ikke hun trænger sig på, men fortæller hvad der er sket, hun fortæller om sin oplevelse.

Jeg tror, at dette Skriftsted har et budskab for den så nødvendige økumeniske dialog. Hvert år i januar fejrer vi 'den økumeniske bede-uge'. Her bliver vi mere bevidst om, at splittelsen mellem de kristne kirker stadigvæk eksisterer. Ligesom Jesus har overvundet hindringerne mellem judæere og samaritanere, inviteres også vi til at sætte farten op i en dybere-gående samtale kirkerne imellem.

Uenigheden mellem kristne er kun ét af de mange problemer, som vi mennesker kæmper med. Overalt er der uenighed og misforståelser: skænderier i familien eller i opgangen, spændinger på arbejde, nag mod indvandrere.

Kunne vi ikke, ligesom Jesus gjorde, være åbne for hinanden og overvinde forskelle og fordomme? Hvorfor forsøger vi ikke at lytte til hinanden, at møde den anden bag hans/hendes egen måde at formulere sig på? Jesus gemmer sig også i den, der måske er imod os, den, der har en anden kultur, eller anden religion, og han beder os:

“Giv mig noget at drikke”

I ethvert menneske, der har brug for hjælp, som er arbejdsløs, ensom, fremmed, anderledes troende kan vi genkende Jesu ansigt, og han henvender sig til os og siger: “Jeg tørster, giv mig noget at drikke”. Evangeliet siger, at vi kun behøver at give ham et glas vand, for at få en belønning (jf. Matt. 10, 42), og for at få gang i en dialog, som genopbygger broderskabet.

Men vi må også gerne give udtryk for vores behov, uden at skamme os over 'at være tørstige' og bede: “Giv mig noget at drikke.” På den måde kan der opstå en seriøs samtale og et konkret fællesskab, uden at vi behøver at være bange for forskellighed. Vi kan frit udveksle vore meninger. Således opstår der relationer, hvor skjulte 'skatte' kan dukke op, ligesom hos Jesus og kvinden. Han opdagede noget i kvinden, han ikke selv kunne, nemlig hente vand.

Fabio Ciardi

“Livets Ord” udgives på 95 forskellige sprog og dialekter og når ud, på tryk, i radio og fjernsyn, til mere end 15 millioner mennesker over hele verden. Den danske version af Livets Ord udgives af Focolare-Danmark, Strindbergsvej 46, 2500 Valby